

Budbilen

För 15 år sedan bromsade en budbil in framför mina fötter. Jag stod på gatan och väntade på en leverans jag beställt åt företaget jag var anställd hos som projektledare. Hade dragit på mig den gamla HM-kostymen för femhundra spänn och till och med tvingat på mig en slips inför ett kundmöte med pingvinklädda höjdare. Budkillen med babyansiktet var i 40-årsåldern och kände igen mig nästan direkt när han klev ur bilen.

- Hej, sa han och mönstrade mig uppifrån och ned! "Så du är kapitalist nu"?
- Va, jag undrade vad det var för jäkla miffo.
- Jo jag var blåmoderat förr och hatade Motvind, men idag är jag råvänster, sa han stolt och fortsatte, men nu blir jag besviken när jag ser dig!
- Jaha, varför det, undrade jag.
- Jo, på den tiden tyckte jag att era texter var helt jävla värdelösa och hatade allt ni stod för men nu har jag fattat vad ni menade och ni hade fan ta mig rätt.
- Jaha... men vadå besviken?
- Att se dig i en jävla kapitalistkostym med slips är ju värsta lögnen, är inte det att svika sina ideal helt och hållet?
- Vänta lite nu, att du har flexat från blåmoderat till råvänster får väl fan inte blodet som pumpar runt under den här kostymen att byta färg... det är fortfarande lika rött som för 30 år sedan. Men mitt blod är ingen partifärg, för mig handlar det om rättvisa, och skillnader mellan fattiga och rika. Att alltid våga stå upp för sina åsikter hur illa de än rimmar med fårscockens inövade programmeringar. För mig personligen har alla politiska, religiösa eller andra toppstyrda demonstrationståg spelat ut sin roll vare sig de kommer från öst, väst, norr, syd, ur kyrkportar eller moskéer.
- Ja, men jag bara tänkte att, stammade budkillen fram.
- Nej, svarade jag, det är just det du inte har gjort, tänkt alltså! Ta ett varv till runt stan och fundera lite på vad du tjänat på att lägga dina fria tankar i en ny organisations händer, rött, blått, brunt, lila eller svart, vem fan bryr sig?

Den något överårige tonåringen hoppade in i sin lilla budbil, vred på stereon på full patte och vrålade med i "Livet é en fest, håll med om det, folk och få" tills han försvann ur blickfånget.

Själv nöjde jag mig med att gå och mäta blodtrycket för säkerhets skull!

Jack McGuinness